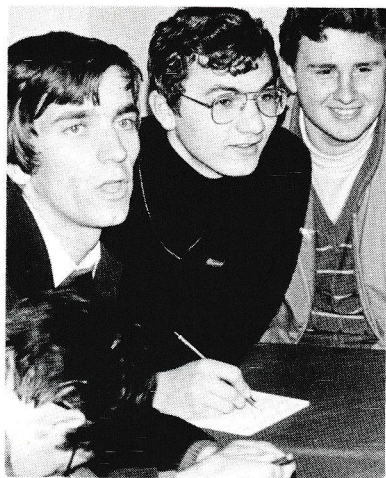

SALEZIJAŠKI VEŠTNIK

2 • 1983

Dijaki Srednje verske šole v Želimlju odgovarjajo pri šolskem kvizu.

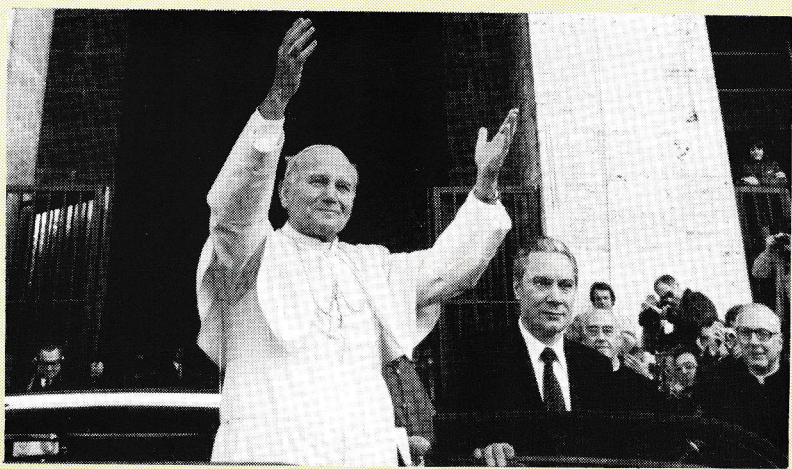
SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 56, št. 2—24. 5. 1983

Izdaja
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6 — 61000 Ljubljana

Odgovarja in ureja
Dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom
Oprema: Marijan Paternoster
Tiska: Tiskarna Ljudske pravice

VSEBINA

Sveti Jubilej
Don Bosko v svetem letu 1975
Sveto leto — praznik vere in upanja
Marija Pomočnica in mladi
Marija Pomočnica na Rakovniku
Zatajevanje pri jedi
Najsrečnejši dan
Slovenci na Dunaju
Nov duhovni svetilnik na obali
Dejavnost rakovniške župnijske mladine
Jože Kostanjevec
Iz družine molivcev za duhovne poklice
Mašna zveza
Beseda, ki postane življenje
Škof A. Versiglia in duhovnik K. Caravario
Salezijanska Afrika
Naši rajni
Želimlje na pragu pomladi
Praznik S. Dominika Savia

Janez Pavel II. pozdravlja vernike pred cerkvijo sv. Janeza Boska v Rimu

Sveti jubilej

Vstopili smo v sveto leto odrešenja ob 1950-letnici Kristusove smrti in vstajenja. Imenujemo ga tudi jubilejno leto. Odkod neki ime „jubilej“ in kaj pomeni v stari zavezi in sedaj v novi zavezi?

Ime, izvir in pomen

Beseda „jubilej“ prihaja iz hebrejske besede „jobal“, kar pomeni zaupna „prepustitev“ božji previdnosti vsega svojega imetja in življenja.

V 2. Mojzesovi knjigi je ukazano: „Sest let posevaj svojo zemljo in spravljal njene pridelke! Sedmo leto pa jo pusti v miru ležati; naj jo uživajo ubožci tvojega ljudstva; kar pa preostane, naj pojedjo poljske živali! Prav tako dela, s svojim vinogradom ali olivnikom!“ (2 Mz 23, 10).

Kakor je Bog ukazal človeku naj šest dni dela, sedmi dan počiva in daje čast Bogu, tako naj tudi vsako sedmo leto počiva človek, žival in tudi zemlja.

Še več. V 3. Mojzesovi knjigi je ukazano: „Posvetite petdeseto leto (1 leto po 7 krat 7. letih) in razglasite svobodo po deželi vsem njenim prebivalcem: bodi vam „jubilej“ in vsakdo naj se vrne k svoji lastnini in povrne naj se k svoji rodovini! Bodi vam sveto petdeseto leto! Ne sejte in tega, kar to leto samo zraste, ne žanjite in v neobrezanem vinogradu ne trgajte!“ (3 Mz 25, 10—13).

„Spolnajte torej moje postave in se držite mojih zapovedi in jih spolnajte in boste varno prebivali v deželi! ... Dal vam bom svoj blagoslov v šestem letu, da obrodi pridelkov za tri leta ... Zemlja se ne sme za vselej prodati, kajti zemlja je moja (božja), vi ste le tuji in gostje pri meni ...“ (3 Mz 25, 18. 21. 23).

V 5. Mojzesovi knjigi pa Bog govori: „Vsako sedmo leto dovoli „odpust“: vsak upnik naj odpusti, kar je posodil svojemu bližnjemu ... Varuj se, da se ti ne porodi v srcu napačna misel, češ: „Sedmo leto, odpustno leto, se bliža!“ in bi bilo tvoje oko hudobno do tvojega brata in bi mu nič ne dal! Vpil bi potem h Gospodu zoper tebe in na tebi bi bila krivica. Rad mu daj ...“ (5 Mz 15, 1—2. 9—10).

Bog nagraduje izpolnjevanje zapovedi in velikodušje:

„Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslovil pri vsem tvojem delu in pri vsem, česar se loti tvoja roka. Ker ubogi ne bodo izginili iz dežele, zato ti zapovedujem tole: Rad odpiraj svojo roko svojemu bratu, siromaku in ubožcu v svoji deželi!“ (5 Mz 15, 10—11).

To so zares revolucionarne božje zahteve na socialnem področju, nekaj edinstvenega v življenju narodov. Vsako sedmo leto in vsako petdeseto leto se znova spet spravi v red in prvotno stanje. Te zahteve Svete knjige še danes zvesto izpolnjujejo globoko verni judje po vsem svetu, tako zagotavlja rimski veliki rabin Elío Toaff (gl. Anno Santo, str. 107).

Tako „jubilej“ opozarja vernega človeka, da je prav vse od Boga!

stk

Don Bosko v svetem letu 1875

Sveto leto 1875 ni bilo nič kaj veselo. Papež Pij IX. je dotlej živel kot izgnanec v Gaeti blizu Neaplja. Italijanska vlada, ki jo je preveval proticerkveni duh, je prav v tem času nasilno odstranila 33 škofov, ker se niso uklonili njenim zahtevam. V teh razmerah ni mogel papež Pij IX. odpreti svetih vrat vatikanske bazilike, ko je kljub težkim časom za Cerkev v Italiji razglasil leto 1875 za sveto. Takoj ga je razširil po vsem svetu, da bi mogli sadove svetega leta uživati ne samo romarji v Rimu, temveč kristjani tudi v svojih škofijah. Papež Pij IX. se je sicer vrnil v Vatikan, a se je zaprl vanj kot nekaj 'jetnik'.

Don Bosko je bil v svetem letu v Rimu od srede februarja do srede marca. V načrtu je imel same važne zadeve. Potem ko je Pij IX. 3. aprila 1874 potrdil salezijanske konstitucije in s tem tudi družbo, je don Bosko želel dobiti odobritev treh ustanov: ustanovo Marije Pomočnice za zapoznele poklice, ustanovo salezijanskih sodelavcev in misijonsko ustanovo. Poleg tega je želel dobiti za svojo družbo duhovna pooblastila za prejem popolnih odpustkov, pravna pooblastila za sprejem kandidatov v družbo in priporočila pisma za škofo, da jih posvetijo v diakone in duhovnike.

Don Boska je papež dvakrat sprejel v avdienco: 19. februarja in 11. marca. Pri prvi avdienci je don Bosko vprašal papeža, če naj tudi on, podobno kot druge družbe, prosi za kakega kardinala, ki bi ji bil zaščitnik. Pij IX. mu je odgovoril: „Dokler bom živel, bom vedno zaščitnik vas in vaše družbe.“ Pri drugi avdienci pa je don Bosko prosil papeža za sporočilo za njegove sinove in fante. Papež mu je dejal: „Priporočite jim, naj obljubijo zvestobo in privrženost Kristusu in njegovemu namestniku na zemlji.“

Na konferenci s svojimi sobratji je don Bosko izjavil: „Ne samo sveti oče nas ima rad in nam pomaga, temveč na splošno vsi lepo gledajo na našo družbo. Lepo gledajo na družbo ne samo naši prijatelji, temveč tudi nasprotniki Cerkve, tako civilne kot cerkvene oblasti in so ji pripravljeni pomagati prav vsi, razen redkih izjem. Zanalasč sem dejal, da nas radi vidijo tudi nasprotniki, ker ti sicer kričijo proti redovnim družbam in jih hočejo vse uničiti, vendar nas hvalijo“ (MB 11, 109–120).

Kaj pa svetoletni odpustek? Don Bosko ga je prav gotovo opravil, toda kronist tega ni zapisal.

Da bi začeto delo s Svetim sedežem dopolnil, je don Bosko poslal dva svoja predstavnika v Rim. S tem je don Bosko imel razne namene: ne samo da opravi določene naloge, temveč tudi da bolj zaslužne nagradi

za njihovo delo, da si razširijo obzorje in utrdijo vero in pobožnost, da si pridobijo in potem širijo 'rimskega cerkvenega duha' s še večjo privrženostjo papežu in Cerkvi. Za to priložnost je don Bosko poslal Lemoyne in Bonettija. Don Bosko jima je dal natančna navodila, kaj morata prositi papeža in kakšne darove mu morata nesti, in prav tako katere važne kardinale morata obiskati in kaj jim morata pokloniti, in še katere vplivne katoliške laike morata pozdraviti.

Papež Pij IX. ju je sprejel 14. maja 1875. Bil je njegov 83. rojstni dan. Ko ju je osebni tajnik predstavil kot don Boskova duhovna sinova, je papež vzkliknil in jima šel naproti z razprostrtimi rokami: „Čudežna družina! Raste, raste? Koliko vas je!“ Lemoyne mu je s tresočim glasom odgovoril: „Štiristo in osem tisoč fantov.“ Tako je bilo na javni avdienci. Neki prijazni monsignor (Ricci) jima je oskrbel še privatno avdienco. Kakor hitro ju je zagledal, je vzkliknil: „O, moja sinova! Kako je kaj don Bosku? Se dobro počuti?“

Kleče pred papežem sta mu don Boskova predstavnika izročila don Boskovo pismo in zavoj s 'Petrovim novčičem', nabirko fantov.

Potem je Lemoyne dejal: „Zdaj prosiva vašo svetost, opogumljena od don Boska, za posebno milost.“

„Kakšno?“

„Popoln odpustek za vse, ki stanujejo v naših domovih.“

„Mar ni letos jubilejno leto?“

„Res je, sveti oče, toda prosiva za to, da bi imeli poseben spomin na vašo dobroto in na najin obisk Kristusovega namestnika.“

„Dobro, dajem ga, vendar samo za enkrat, vedita, samo za enkrat!“ in s palcem je pokazal kolikokrat.

Sveto leto 1875 je bilo za don Boska veliko zadoščenje v srečanjih s papežem in rimskimi osebnostmi, bilo je pa tudi v veliko trpljenje, ki mu ga je prav to leto povzročil njegov turinski nadškof Lorenzo Gastaldi: v letu sprave mu je prepovedal spovedovati v svoji škofiji. Da bi sobratje in fantje ne zvedeli za ta sramotni škofov odlok, se je don Bosko umaknil iz turinske škofije in se začasno nastanil v Borgu S. Martino, v zavodu, ki je spadal v škofijo Casale Monferrato (gl. MB 11, 478–489).

To se je zgodilo don Bosku na sveti večer svetega leta 1875. Nadškof Gastaldi mu je bil vse leto vir velikih preizkušenj, v katerih se je kalil za svetnika.

stk

Prava fotografija sv. Janeza Boska

Sveto leto: praznik vere in upanja

V zadnjih osmih stoletjih je Cerkev doživela velike dogodke. Velikokrat je iskala nove oblike služenja in na različne načine odgovarjala na pobude, ki so jih dajali njeni člani. Posebna doživetja za celotno Cerkev in vsakega kristjana so sveta leta.

-
-
- 1300 – papež Bonifacij VIII. prvikrat v zgodovini Cerkve oznani sveto leto.
 - 1350 – kljub boleznim in potresu v Rim pride veliko število romarjev. Del svetoletne pobožnosti postane obisk štirih bazilik.
 - 1390 – pobožnosti naj zopet pomirijo razdeljenost v Cerkvi. Odpustke lahko doseže tudi tisti, ki ne more v Rim.
 - 1400 – v Rim pridejo številne spokorniške skupine. Papeža, žal, ne morejo obiskati, ker je v izgnanstvu.
 - 1423 – po številnih preizkušnjah je v Cerkvi spet mir. Martin V. prvikrat odpre „sveta vrata“.
 - 1450 – v središče krščanstva se napotijo številne množice. V Rimu razsajajo kužne bolezni in romarji na veliko umirajo.
 - 1475 – po določbi papeža Pavla II. je bilo to prvo jubilejno leto, ki naj bi se odslej slavilo vsakih 25 let.
 - 1500 – Aleksander VI. odpre „sveta vrata“ v baziliki sv. Petra. Med rimskimi romarji je tudi Nikolaj Kopernik.
 - 1525 – v času reformnega gibanja se število romanj zmanjša.
 - 1550 – sveto leto poteka v času tridentinskega cerkvenega zbora. Za pomoč romarjem so ustanovljene številne dobrotelne ustanove.
 - 1575 – sveto leto ima izključno duhovni in pobožni značaj. Cerkev preveva iskren evanĝeljski duh, ki ga spodbuja Gregor XIII.
 - 1600 – Rimljani pokažejo veliko gostoljubnost do vseh romarjev iz drugih dežel. Ti prihajajo v večjih skupinah in ne le posamezno.
 - 1625 – papež Urban VIII. daje svetemu letu poseben pečat, saj slovesnosti potekajo v veličastju in sijaju.
 - 1650 – razpoloženje dobe še naprej odseva v Cerkvi. Papež Inocenc X. je v podeljevanju odpustkov strožji.

- 1675 – zgodovinarji imenujejo svetoletne prireditve „največje zmagoslavje zgodovinske dobe“.
- 1700 – zaradi papeževe smrti med svetim letom potekajo obhajanja v strogosti, zmernosti in majhnem obsegu.
- 1725 – Benedikt XIII., strog dominikanec, poudarja resnost, zavzetost pri poučevanju verouka in sam skrbi za bolne romarje.
- 1750 – sveto leto pomeni globoko duhovno doživetje. Za to so romarjem na razpolago dobri pridigarji in spovedniki.
- 1775 – čuti se nemir prihodnjih let. Romarjev je zato manj.
- 1825 – Leon XII. napove sveto leto kot praznik obnove v celotni Cerkvi. Desetletni Janez Bosko začena zbirati okrog sebe vrstnike in tudi starejše, pokaže jim kakšno spretnost, skupaj z njimi moli rožni venec in ponovi pridigo, ki jo je slišal v župnijski cerkvi.
- 1875 – središče Cerkve doživlja velike preizkušnje. Zato papež Pij IX., ki se je razglasil za „vaticanskega jetnika“, dovoli jubilejne pobožnosti v vsaki škofiji. Pri prenovi apostolske dejavnosti Cerkve hoče dodati svoj delež tudi don Bosko – iz Turina odpošlje prvo skupino misijonarjev.
- 1900 – po želji Leona XIII. naj Cerkev s tem svetim letom pokaže, da se je sposobna prilagoditi novim časom. Svet je posvetil Jezusovemu Srcu in poudarjal svetost vsakodnevnega življenja.
- 1925 – Cerkev obnovi svojo duhovno moč. Pij XI. je ustanovil praznik Kristusa Kralja in med drugimi prišel k svetim arškega župnika in Terezijo Deteta Jezusa. Posebno obeležje dajejo znanstvena srečanja in mednarodne razstave.
- 1933 – sveto leto odrešenja je Pij XI. naznanil, ko je prvikrat spregovoril po radiu. Tudi to je bilo znamenje, da se je ta verski dogodek globoko spremenil. Novo značilnost pomeni poudarjanje mesta Cerkve kot družbe. Množice romarjev se zgrnejo proti Rimu zlasti ob razglasitvi novih svetnikov. 1. aprila 1934, ko je Cerkev slavila veliko noč in zaključevala obletnico Kristusove smrti, je v vrsto svetih članov božjega ljudstva bil prištet tudi don Bosko. „Popolnoma se je posvetil delu za čast božjo in blagor duš. Pri tem ga ni zaustavila nobena ovira,“ je med drugim o njem dejal njegov velik občudovalec Pij XI.
- 1950 – papež Pij XII., ki je Cerkev vodil v letih 1939–1958, je kanoniziral deset novih svetnikov, med njimi tudi Dominika Savia. Prav gotovo je višek njegovega vodstva Cerkve pomenilo sveto leto 1950, ko je v Rim prišlo prek tri milijone ljudi.
- 1975 – „prenova in sprava“ sta bili vodilni misli svetega leta, ki ga je napovedal papež Pavel VI. V dvanajstih mesecih je na avdicie ob sredah sprejel številne romarje. Najgloblje simbolično dejanje je storil 14. decembra, ko se je srečal s poslancem ekumenskega patriarha iz Konstantinopla. Narejen je bil pomemben korak na poti sprave med Rimom in Bizancem.

B. K.

Marija Pomočnica in mladi

Ko je don Bosko leta 1862 posebno vneto začel priporočati češčenje pod naslovom „Marije Pomočnice“, je navedel razloge za svojo odločitev: „Prihajajo tako težki in žalostni časi, da nujno potrebujemo Marijinega varstva za ohranitev krščanske vere . . . Ne potrebujemo Marijine priprošnje le tu in tam, ampak povsod, saj ni treba le ogreti mlačne, spreobrniti grešnike, ohraniti nedolžne, ampak je napadena sama Cerkev. Napadajo jo v izvrševanju njenih dolžnosti, v svetih ustanovah, v poglavarju, v njenem nauku, v njeni disciplini. Napadajo jo kot Katoliško Cerkev, kot središče resnice, kot učiteljico vseh vernikov.“

Procesija Marije Pomočnice na Rakovniku 1981

Toda don Bosko ni bil pesimist. Svojim fantom je priporočal: „Pogum! Žetev je velika“. S kamenčkom v veličastnem spomeniku zmage bomo pripomogli tudi mi do zmage. Vendar ne sami, ampak z Marijino pomočjo. Da si bomo zaslužili posebno varstvo z nebes, se moramo zateči k Mariji kot skupni Materi, kot posebni pomočnici katoliških ljudstev in dežel . . .“

Don Bosko je videl, da je v vseh nevarnostih najbolj izpostavljena mladina, zato jim je kazal Marijo kot Mater. Saj so bili mnogi dobesedno brez matere ali vsaj daleč od materinskega vpliva. V njegovi šoli je Dominik Savio začutil tako močan vzgon navzgor, da je vzkliknil: „Marija, podarim ti svoje srce; daj, da bo vedno tvoje! Jezus in Marija, bodita moja prijatelja!“ Zavedal se je, da so nevarnosti za njegovo mlado srce prevelike, da bi jih zmogel sam.

Pri nas lahko z veseljem ugotavljamo, kako se mladina zbira okoli Marije, pa naj bo to posamič ali v skupnih romanjih. Srečanja v Stični imajo čisto marijanski značaj. Na Brezjah pri vsakem romanju poleg ljudi, obteženih s križi, zasledimo največje število mladih. Pri papeževih romanjih prihajajo mladi z velikimi transparenti, ki nosijo njegovo geslo: „Totus tuus!“ Ves tvoj! In to postaja tudi njihovo geslo, saj jih papež s svojo besedo in pesmijo zna navdušiti kot nekoč don Bosko svoje fante. Tako je bilo na Irskem, v Nemčiji, v Parizu, v Ameriki, Afriki, da ne govorimo o Poljski. 9. maja 1979 je mladim pri splošni avdienci govoril o Dominiku Savio kot pristnem Marijinem otroku. Povedal jim je, kako se je več let po svoji smrti prikazal don Bosku in mu zaupal: „Ob moji smrti mi je bila v največjo tolažbo navzočnost božje Matere Marije! Povej svojim fantom, naj nikoli ne pozabijo moliti in se priporočati Marijinemu varstvu.“ Iz tega je razvil svojo spodbudo,

Don Bosko je svojim fantom priporočal:

„Pogum! Žetev je velika! S kamenčkom v veličastnem spomeniku zmage bomo pripomogli tudi mi do zmage. Vendar ne sami, z Marijino pomočjo. Da si bomo zaslužili posebno varstvo z nebes, se moramo zateči k Mariji kot skupni Materi, kot posebni pomočnici katoliških ljudstev in dežel!“

naj ljubijo Marijo; naj gledajo na Marijo in naj jo posnemajo. Tako bo Marija usmerjala njihovo mlado ljubezen in jim pomagala, da si bodo oblikovali dobre, trdne družine. Popolnoma naj se izročijo Mariji in ji zaupajo, naj jo ljubijo z vsem žarom, pa bodo videli, kako zna Marija odgovoriti na vsako ljubezen.

Marija bo posebna zaščitnica tistih mladih duš, ki začutijo v sebi posebno božje vabilo, da bi sledili Kristusu kot njegovi apostoli in duhovniki. Marija jim bo zgled in pomoč. Saj je Marija živo utelešenje popolne predanosti Bogu v Kristusu in v njegovem odrešilnem delu, ki ima svoj primeren izraz v vsakem

duhovnem poklicu. Naj dobesedno navedem papeževe besede pri isti avdienci v Rimu: „Vam, mladi, naslavljam prisrčen poziv: če vas Kristus ljubeznivo gleda, če vas izbira in kliče, da bi bili njegovi sodelavci, se niti za trenutek ne obotavljajte! Posnemajte Marijo in njen odgovor angelu. Z njo recite: „Zgodi se!“ Se pri tem bojite žrtve? trpljenja?“ Janez Pavel II. odgovarja: „Marija je bila zvesta spremljevalka svojemu Sinu od Betlehema do Golgote. Bodite

Janez Pavel II. mladim:

„Vam mladi, naslavljam prisrčen poziv: če vas Kristus ljubeznivo gleda, če vas izbira in kliče, da bi bili njegovi sodelavci, se niti za trenutek ne obotavljajte! ... Z Marijo recite: Zgodi se!“

tudi vi njeni življenjski spremljevalci in pravi posnemovalci.“

In kako mladina danes odgovarja na te pozive? Neko dekle, ki je naletela na veliko težav, piše v salezijanskem vestniku za Italijo (Bolletino salesiano maj 1980), kako se je v teh težavah priporočila Mariji Pomočnici. Veliko je pretrpela. Ko pa se je obrnila na Marijo Pomočnico, „je Marija odstranila vse težave. Lahko sem sledila svoji želji in sem že pri HMP. Hvala ti, Marija! Varuj moj poklic!“

Fant, ki je čutil drugačno življenjsko pot, je spet na čisto drugačen način doživljal Marijino pomoč. Takole piše: „Stvar, ki mi na svetu največ pomeni, je žena, ki sem jo pred kratkim spoznal. Oba sva noro zaljubljena in hočem se z njo poročiti. Zares jo ljubim, in zares vam priznam, da sem prosil Marijo, da bi je ne izgubil. Obljubil sem, da se bo deklica, če se nama bo v zakonu rodila, imenovala Marija. In prepričan sem, da bo deklica.“

Dominik Savio

„Marija, podarim ti svoje srce, daj da bo vedno tvoje! Jezus in Marija, bodita moja prijatelja!“

Marija pomaga še v drugačnih stiskah, ki so jih mladi polni. Saj mlade tolikokrat življenje pahne v vrtinec, iz katerega se ne morejo rešiti. Poslušajmo še tretjo izpoved mladega dekleta: „Živela sem v tako hudih moralnih okoliščinah, da me je velikokrat zapeljalo v zlo in greh. Želela sem, da bi se vse to končalo, pa nisem videla nobenega izhoda. Tako silno sem prosila Marijo, da bi se kaj zgodilo, kak dogodek, ki bi me rešil in pomagal iz tega stanja. In po dolgem času se je to res zgodilo. Zame je bilo to zelo težko. Toda ponudila se mi je pot, da sem se rešila iz tega zapletenega položaja. Vsa srečna se zahvaljujem Mariji, naši Materi, ki vedno bdi nad svojimi otroki, tudi takrat, ko hodijo po napačnih potih.“

Dragi častilci Marije Pomočnice. Teh nekaj pričevanj sem vam natresel z namenom, da bi tudi vi napisali svoja doživetja in še druge dovedli do prepričanja, da zna Marija pomagati, pa četudi je treba napraviti stvari, ki bi jih lahko imenovali čudež.

St. Okorn

Romarski shod na Rakovniku

Letošnje romanje bo v svetem letu odrešenja. Ob tej priložnosti boste v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku deležni svetoletnih slavic in boste lahko prejeli svetoletni odpustek. V vseh pobožnostih bo vodilna misel: **MARIJA – V SVETEM LETU MIRU IN SPRAVE!**

Torek, 24. maj – liturgični praznik Marije Pomočnice:

Maše: ob 6., 7., 8. in 9. uri; zvečer ob 18.30 slovesno somaševanje in pete litanije. Pri vseh mašah homilija in blagoslov Marije Pomočnice.

Sobota, 28. maj – srečanje molivcev za duhovne poklice

9.00–11.00: skupna molitev, petje in premišljevanje, priložnost za zakrament sprave
11.00: slovesno somaševanje, ki ga vodi ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič
14.00: pete litanije Matere božje, blagoslov in sklep srečanja.

Nedelja, 29. maj – romarski shod

Predvečer, v soboto, ob 19. uri: pri lurški votlini maša, nato procesija v cerkev, blagoslov.

Somaševanje in obred vodi beograjski nadškof monsinjor Alojzij Turk. Nastopa rakovniški ansambel.

Maše: ob 5., 6., 7., 8. (predvsem šolarji in družine), 9.15: beograjski nadškof A. Turk, poje rakovniški zbor 10.30.

Popoldanska slovesnost ob 15.30: procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški votlini, slovesno somaševanje vodi nadškof A. Turk. Blagoslov v cerkvi. Nastopa godba gojencev salezijanske Verske srednje šole iz Želimljega

Pri vseh mašah je homilija, blagoslov Marije Pomočnice in blagoslov nabožnih predmetov.

Še nekaj v vednost:

– v soboto zvečer bo od 23. do 24. molitvena ura v cerkvi

- ves čas bo priložnost za spoved (več spovednikov)
- za procesijo v nedeljo lepo vabljeni v narodnih nošah
- lahko boste naročili maše, tudi gregorijanske
- lahko boste dali za mašno zvezo (večne maše)
- na razpolago vam bo verski tisk in nabožni predmeti
- zelo dobrodošle bi bile skupine, ki bi v cerkvi za določen čas vodile molitev in petje
- če bi karkoli potrebovali ali želeli, se obrnite na prvega salezijanca, ki ga srečate in vam bomo z veseljem ustregli
- če bi želeli kakšno posebno uslugo, nam lahko prej sporočite na naslov:

Salezijanci
Rakovniška 6
61000 LJUBLJANA

2. Zatajevanje pri jedi

Med osnovne človekove dejavnosti spada tudi uživanje hrane in pijače. Skoraj tri četrtine vsega človeškega ukvarjanja je namenjeno skrbi za obleko, stanovanje in hrano, za tako imenovane hišne, gospodarske (ekonomske, oikia = hiša, dom) ali gospodinjске potrebe. Brez hrane, obleke in stanovanja ne gre. Pri vsem tem je zanimivo še to, da je uživanje hrane in pijače povezano z naravnim ugodjem ali užitkom.

Toda ugodje ali užitek je nagrada, ki jo Stvarnik po naravi daje tistim, ki služijo življenju. Kdo bi sploh jedel ali pil, če bi pri tem ne čutil ugodja aližitka? Čim večja je usluga naravi, tem večji je užitek. Usluga je v tem, da s hrano in pijačo nadomestimo izgubljeno energijo zaradi opravljenega dela. Prijetnost pa je povezana z uživanjem hrane in pijače.

Lahko pa pride do razmika med ureditvijo narave, ki za vsako storjeno uslugo nagraduje z ugodjem in človekovo zvitostjo, ki hoče ukaniti naravo tako, da si jemlje samo ugodje, uslugo svojemu telesu pa se hoče izmakniti. Ljudje začnejo jesti ne zato, da bi nadomestili pri delu izrabljene moči, temveč zato, da bi čutili samo ugodje pri jedi. Do velikih neredov pride zlasti pri uživanju pijače: mnogi se ne zadovoljijo z utešitvijo žeje, temveč hočejo s pijanostjo doseči omamo.

Krščanska etika ali morala nam zato priporoča zmernost. Zmernost je ena izmed štirih ali stožernih čednosti (modrost, pravičnost, srčnost in zmernost), ki ureja pravilni odnos človeka do ugodja in uživanja. Glavne čednosti si mora vsak kristjan pridobiti in jih gojiti. Zatajevanje pri jedi in pijači pa daje izredno lepo priložnost, da si pridobimo krepост zmernosti.

Človek ne potrebuje v vseh življenjskih obdobjih enako količino kalorij ali hrane. Najbolj važna je hrana v času rasti in razvoja, to je od rojstva do 21. leta starosti. V tem času se človek zelo veliko giblje, obenem pa tudi raste. Zato v tej dobi ne bomo otroku pritrgovali pri hrani. Vendar se otrok mora naučiti in privaditi na nekaj zelo važnih dejstev:

1. Jemo zato, da živimo in ne živimo zato, da jemo. To z drugimi besedami povemo tudi s stavkom „jemo zato, da nadomestimo izrabljene sile, ne pa

zato, ker pri tem čutimo ugodje“. Seveda bomo pri jedi in pijači čutili tudi ugodje. Toda značilno človeško je zavest, da nam je ugodje dano za plačilo, ker jemo in pijemo, in ne zaradi ugodja samega. To je treba otroku povedati takoj, ko to dojame.

2. Pri jedi se moramo držati določenih pravil lepega vedenja. To pomeni, da prihajamo k mizi primerno oblečeni, umiti in urejeni. Če pomislimo, da so Judje in s tem tudi prvi kristjani imeli uživanje hrane za bogoslužno dejanje, potem uživanja hrane ne smemo opravljati kakor kako drugo vsakdanje delo, temveč moramo biti za to pravilno razpoloženi. Vsaka knjiga lepega vedenja daje osnovna pravila vedenja pri mizi. Otrokom sicer ne bomo odrekli hrane ali jih silili k pritrgovanju, bomo vendar od njih dosledno zahtevali lepo vedenje. Vsekakor bomo kristjani pri jedi molili.

3. Nobene izbirčnosti! Rekli smo, da je ugodje pri jedi plačilo za opravljeno uslugo telesu, da smo mu nadomestili izgubljene energije. Zato ne prihajamo k mizi, da bi uživali, temveč zato, da dobimo zadostne kalorije. Če otrok je samo to, kar mu „ugaja“, je že na poti k uživanjski in porabniški miselnosti, ki hoče čim več užiti in čim manj delati ali dati družbi. To je treba odločno zavrniti! Otrokom naj je to, kar se postavi predenj. Saj bodo isto jedli tudi starši. Ali je otrok kaj več kot starši?

4. Ne pustiti otrokom, da kar naprej jedo! Vsaka stvar ima svoj čas in mesto! Tudi jed. Odrasli navadno jemo po trikrat na dan. Otroci lahko imajo tudi malico dopoldne in popoldne. To je petkrat na dan. To mora biti zadosti. Osnovna prebava v želodcu traja določen čas. V tem času ne bi smeli v želodec pošiljati nove hrane, ker se potem meša neprebavljena hrana s prebavljeno. To je velika motnja prebave, ki povzroča lahko razne bolezni. Otroke je zato treba navaditi, da bodo uživali hrano redno ob določenem času.

5. Še enkrat bi radi ponovili: otrokom ne omejujmo hrane in jim dajamo jesti kolikor potrebujejo, ker rastejo in se veliko gibljejo. Toda odločno zahtevajmo red, lepo obnašanje in vztrajanje pri zahtevi, da morajo jesti vse, tudi tisto, kar jim mogoče ne bi najbolj ugajalo.

Vse povedano naj bi človeka pripravilo na dobo, ko ne potrebuje več toliko hrane. To velja zlasti za našo dobo, ko se zaradi industrijske proizvodnje in dela v uradih premalo gibljemo in zato ne izrabimo vse mišične energije, ki jo ima telo na razpolago. V razvitih deželah je danes „nadhnanjenost“ v različnih oblikah vzrok glavnih bolezni kot so srčne motnje, ožilja in prebavnih organov. Človek se ne zna ali noče odpovedati ugodju pri uživanju hrane in je preveč, veliko preveč. To je verjetno posledica premajhne discipline in reda v mladih letih, ko vzgojitelji niso od otrok zahtevali reda, lepega vedenja, in volje, da bi jedli vse, kar se postavi prednje.

(Vsem zelo priporočamo knjigo o prehranjevanju Montenero /Alberini/ Roselli: Ali znamo jesti? Knjiga je izšla pri založbi Globus, Zagreb, 1974.)

V. Dermota

Najsrečnejši dan

Ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar je v nedeljo, 13. marca v župnijski cerkvi sv. Terezije Deteta Jezusa na Kodeljevem posvetil Janeza Žabota v duhovnika in Romana Kutina v diakona. Za vse navzoče je bil to doživet in nepozaben dan, najsrečnejši pa za posvečenca, njune starše in še marsikoga.

Tako slovesnost smo obhajali v naši cerkvi prvič. Zato smo se nanjo vsi pripravljali. Že tri nedelje pred tem praznikom smo pri bogoslužju razmišljali o našem delu za duhovne poklice. Družina postavlja prve temelje duhovnih poklicev.

Vzgoja za duhovne vrednote je nujna že v mladosti, če želimo, da se bodo mladi odločali za duhovne in redovne poklice ter posvetili svoje življenje Kristusu in bratom. Župnijsko občestvo je odgovorno za skupno rast v zakramentalnem

Nadškof dr. A. Šuštar posvečuje v diakona Romana Kutina

Nadškof dr. A. Šuštar pred cerkvijo na Kodeljevem po slavnostni mašniškega in diakonskega posvečenja

Nadškof dr. A. Šuštar posvečuje v mašnika Janeza Žabota

življenju in oblikovanje pravilne miselnosti o pomenu takega poklica. Večina mladih je doživela najgloblje Gospodovo povabilo prav ob domači evharistični mizi. Gospod Jezus nam je sam naročil naj prosimo Gospodarja žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev. Zato smo v tem času še bolj zavzeto molili za nove apostolske poklice.

Na praznik sta se najbolj zavzeto pripravljala kandidata. Pevci so za to priložnost pripravili in izvedli Haydnovo kratko mašo v B duru. Njihovo sodelovanje ob Gospodovem oltarju je vsem pomagalo k notranji zbranosti in doživetju molitvi. Ministranti so čutili, da se ta dan dogaja nekaj posebnega. Njihov asistent in vzgojitelj Janez jim je dal zgled, da bi ga kdo posnemal. Vsako srečanje ob oltarju nas povezuje in usposablja, da se odzivamo Gospodovemu klicu in mu sledimo. Mladi, ki so sodelovali pri posvečenju, so odkrivali, da je Kristus tako bogat, da lahko popolnoma izpolni hrepenenja in pričakovanja mladega človeka. Tisti, ki omagujejo, so se prepričali, da Kristus živi in še danes kliče nove apostole, da postanejo vsem izgubljenim glasniki odrešenja.

Poleg staršev in drugih sorodnikov sta bili navzoči tudi dve rodni sestri redovnici. Novomašnikova sestra Vida je hči Marije Pomočnice in je pred kratkim zaključila svoje študije v Rimu. Na dan bratove nove maše, v nedeljo, 14. avgusta, bo v domači župnijski cerkvi v Razkrižju naredila večne zaobljube. Tako bo to dvojni praz-

Ti, predragi sin, ki boš posvečen za mašnika, glej, da boš veroval, kar boš učil; učil, kar boš veroval; živel, kar boš učil. Duhovno daritev vernikov boš dopolnjeval s svojo službo in združeval s Kristusovo daritvijo, ki jo boš v svetih skrivnostih na oltarju nekrvavo daroval. S krstom boš ljudi pridruževal božjemu ljudstvu, v zakramentu svete pokore boš v imenu Kristusa in Cerkve odpuščal grehe, s svetim maziljenjem boš krepal bolnike, opravljal boš svete obrede. Službo Kristusa duhovnika opravljal vedno vesel, s pravo ljubeznijo, in ne išči sebe, ampak to, kar je Kristusovega (iz škofovega nagovora novomašniku).

nik. Diakonova sestra Alojzija je šolska sestra in zdaj študira teologijo v Rimu.

Pesem Novomašnik bod' pozdravljen in Marija skoz' življenje sta ob koncu bogoslužja bili hkrati hvalnica, vzklík veselja in molitve. Voščili smo diakonu, da bi vse življenje bil služabnik Cerkve po zgledu diakona Štefana, novomašnik pa zvest delivec božjih skrivnosti.

Skupni agape so nam omogočili sobratje na Rakovniku. Sestre so z velikim trudom in ljubeznijo pripravile dobrote za vse domače in povabljene goste. Že dolgo nismo obhajali tako lepega bratskega obeda. Gostje so podkrepili svoje veselje in domače razpoloženje z lepimi slovenskimi narodnimi in duhovnimi pesmimi. Gospod nadškof se je kmalu poslovil, ker je odhajal v Rim k papežu na službeni obisk. Zagotovil nam je, da bo izročil iskrene pozdrave s tega lepega slavlja salezijanske družine svetemu očetu. Voščili smo mu srečno pot. Kako se ne bi zahvalili za vse prejete darove in lep dan tudi Mariji. V svetišču Marije Pomocnice smo med popoldansko pobožnostjo zapeli zahvalno pesem in prejeli novomašni blagoslov.

Novomašnikov oče je ob slovesu zapisal v spominsko knjigo svojo izpoved: „Največja sreča človeka je, ko doživi vrhunsko srečo ob svojih otrocih.“ Vsi navzoči smo bili deležni nekaj te sreče, ki je ni mogoče izraziti in ne opisati.

T. Lipar

Škof dr. St. Lenič pri otvoritvi slovenskega pastoralnega centra na Dunaju

Slovenski pevski zbor z voditeljem Štefanom Ferencakom (desno) pri otvoritvi slovenskega pastoralnega centra na Dunaju

Slovenci na Dunaju

P. Josef Zeininger, škofov vikar za mesto Dunaj izroča imenovanje za rektorja cerkve Jezusovega srca

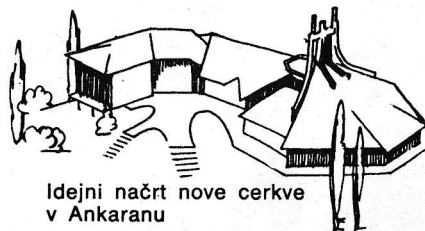
13. marca letos je bila Slovenec na Dunaju slovesno izročena cerkev Srca Jezusovega (Einsiedlergasse 9–11, 5. okraj) z ustreznimi prostori. Novo duhovno središče bi naj kot Slovenski pastoralni center skrbelo za približno 1500 Slovencev, ki živijo na Dunaju ali v

neposredni okolici. Ob navzočnosti škofa Leniča, je imenovanje dunajskega kardinala za voditelja pastoralnega centra g. Štefanu Ferencaku, salezijancu, izročil g. Josef Zeininger, škofov vikar za Dunaj.

Skupina Slovencev, ki se je tri dni zbiral k duhovni pripravi in pa seveda na sam dan slovesnosti prevzema centra, je dokazala, da obstaja že pravo občestvo, predvsem so to mlade družine, ki je pripravljeno veliko žrtovati, da bi Slovenci na Dunaju živeli iz svojih korenin vernosti in narodnosti. Ubrano petje mešanega pevskega zbora in moškega okteta ter nastop mladinskega tamburaškega ansambla je samo potrdilo visoko kulturno in umetniško raven, da bi se marsikatera župnija na Dunaju in v Sloveniji s tako kvaliteto upravičeno ponašala.

Novo občestvo pa je šele v nastajanju. Sedaj se jih ob nedeljah zbira k bogoslužju približno 60 do 70 Slovencev. Skupna želja vseh navzočih je bila, da bi se novo občestvo ob notranji bogatitvi in duhovnem zorenju, tudi navzven izpričevala z vse številnejšo udeležbo.

Nov duhovni svetilnik na obali

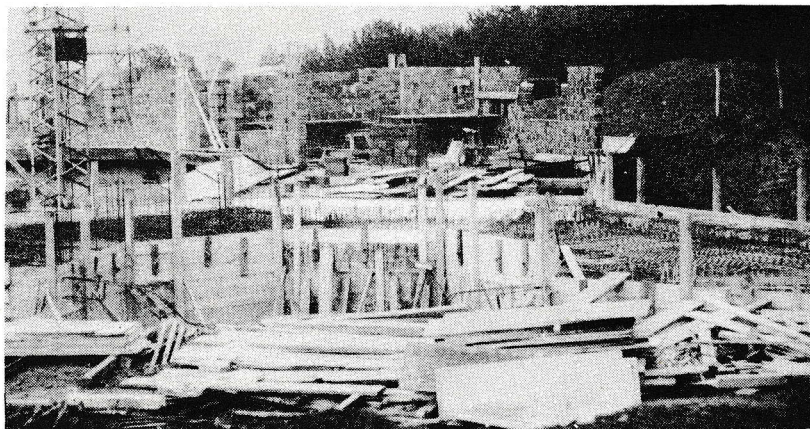
Idejni načrt nove cerkve v Ankaranu

Blagoslovitev temeljnega kamna nove cerkve v Ankaranu

Koprski škof dr. Janez Jenko je na 5. postno ali tiho nedeljo popoldne ob 16. uri blagoslovil temeljni kamen nove cerkve Sv. Nikolaja v Ankaranu. Ob njem sta bila sedanji inšpektor Anton Košir in bivši inšpektor Rudi Borštnik. Župnija Ankaran Sv. Brigite Irske je namreč v upravi salezijanske družbe, in novo cerkev gradita salezijanska pastoralna delavca Ivo Miklavc in Mirko Simončič. Skoro pomladanski sončen dan je ožarjal gradbišče cerkve in že skoro dograjen do strehe bodoči pastoralni duhovni center.

Zbralo se je lepo število vernikov za to slovesnost, med njimi lepo število salezijancev. Obred blagoslovitve je spremljal ubrano krajevni župnijski pevski zbor.

Škof je v homiliji razlagal evangelji o graditvi hiše na skali, da je ne podro viharji...

Gradbišče nove ankaranske cerkve sv. Nikolaja

Verniki pri blagoslovitvi temeljnega kamna nove ankaranske cerkve

V vabilu k blagoslovitvi temeljnega kamna je župnik Ivo Miklavc takole predstavil to ogromno podjetje:

„Na god sv. Nikolaja 1982 smo začeli graditi novo versko središče v Ankaranu. Cerkev bo posvečena sv. Nikolaju, ker se je tudi stara cerkev imenovala ‚San Nicolo‘. Ta je zdaj v sklopu hotela Adria kot skladišče in shramba.

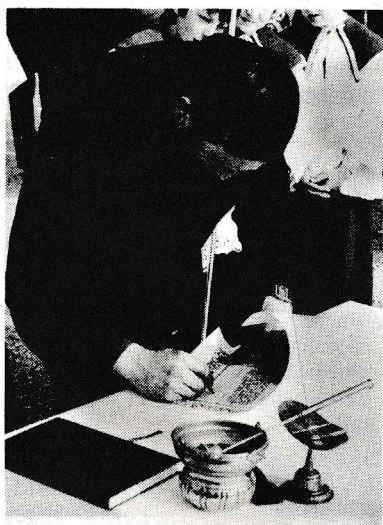
Nova cerkev se gradi na čudovitem prostoru. Je blizu kraju, obenem pa odmaknjena v tišino zbranosti. Za mladinske skupine bo zelo zanimiv kotiček. Niti deset minut ni do morja. Gradi se na skali, ki je Bog, na skali velikih naporov, na skali trpljenja, saj že vsa leta priporočam gradnjo bolnikom v Valdoltri. Menda ni župnije v Sloveniji, ki ne bi imela kakšnega svojega vernika na zdravljenju v tej bolnišnici. V nedeljo, 20. marca letos, bo blagoslov temeljnega kamna. Dejansko bo že veliko narejenega: kletni prostori, pritličje, zaklonišča in temelji cerkve. Delo zelo hitro napreduje. Delavci podjetja Stavbenik si s svojo solidnostjo ustvarjajo pogoje za nadaljnje gradnje.

Vsem dobrim ljudem se priporočam za pomoč, za molitve in darovano trpljenje. Trpljenja ni treba iskati. Kadar pa pride, ga brez velikega godrnjanja sprejmimo in darujmo.“

Na pergamentni listini, ki jo je škof po blagoslovitvi kamna vložil v bakreni cevi v temelj, je med drugim zapisano:

„Naselje Ankaran-Valdoltra postaja majhno mesto. Kristjani tega kraja bodo imeli zdaj lastno versko središče. Sv. Nikolaj, zavetnik nove cerkve, naj varuje življenje ob morju, spodbuja ljudi k dobroti, med kristjani pa posreduje rast v veri.

Ozemlje župnije Sv. Brigite je po letu 1954 pripadlo Jugoslaviji. Večina domačinov se je takrat izselila v Italijo, ostala jih je le pet odstotkov. Ostalo današnje prebivalstvo predstavljajo priseljenci iz vse Jugoslavije. Tako imemo tukaj Jugoslavijo v malem, tako v verskem kot tudi v narodnostnem pogledu. Župnija sv. Brigite, ki je bila ustanovljena leta 1965, šteje skoro 4000 ljudi, kristjanov je okrog 3000, praktičnih vernikov pa nekaj nad dve sto.“

Župni upravitelj Ivo Miklavc podpisuje spominsko listino nove cerkve

Listina omenja še zgodovinske podatke sedanjega časa: papeža Janeza Pavla II., slovenskega metropolita dr. Alojzija Šuštarja, koprškega škofa dr. Janeza Jenka, predsednika SFRJ Petra Stamboliča, predsednika SR Slovenije Viktorja Avblja in seveda sedanja upravitelja župnije salezijanca Iva Miklavca in Mirka Simončiča.

Vzdušje vseh pričujočih pri obredu blagoslovitve je bilo razigrano veselo. K temu ni pripomoglo samo toplo sonce, temveč še bolj živahen nastop škofa Jenka. Njegove kretnje so ponazarjale vesla, ki se prebijajo skozi burne valove morja, ali pa zidarja, ki polaga težke kamne na skalo za nov duhovni dom. Njegova beseda je bila izrazita, jasna, odločna. Zdel se je kakor Mojzes, ki vodi svoje ljudstvo iz Egipta skozi puščavo v obljubljeni deželo.

Razigranost navzočih je dobila višek ob prigrizku in kozarcu dobrega vina, ki ju je župnik Ivo ponudil vsem. Povabil je tudi, naj si vsi ogledajo tablo z orisom cerkve in duhovnega središča; pod njim, je dejal, je košarica, pa ne za smeti, temveč za prispevke...

Ko se je Ivo vsem zahvaljeval za navzočnost in prispevke, je zatrdil, da bo posvetitev cerkve že za god sv. Nikolaja letos. Da bi se to uresničilo, moramo vsi pomagati, vsak po svojih močeh in na svoj način! Tudi dobri in velikodušni sv. Miklavž bo gotovo prinesel svoje darove... stk

Morebitno pomoč pošiljajte na naslov:
Župnijski dom Sv. Brigite
Kolomban 26
66280 Ankaran

Salezijanske Knjižice na razstavi v župnijskem domu na Rakovniku

Skupina rakovniških birmancev na duhovni obnovi v Želimljem

Dejavnost rakovniške mladine

Mladina rakovniške župnije dopolnjuje veroučno šolo, v kateri spoznavajo vsebino svoje vere, z raznimi dejavnostmi, ki so z njihovo vero tesno povezane: pevski zbori mladih, ansambli, bralci pri bogoslužju, ministranti; vse te dejavnosti poživljajo evharistična slavlja, po domače nedeljske maše.

To je skupina mladih, ki za glavne verske praznike pripravi svojo revijo 'Utrinki'. Izhaja že četrto leto. Vsebuje izpovedi mladih o svojem življenju in doživljanju Kristusa, pripovedi, mnenja, razmišljanja o vtisih z duhovnih obnov... Stalni dopisni član revije je misijonar Andrej Majcen s svojimi kitajskimi pripovedmi in znaki. Ponavadi se Utrinki končajo z zabavno stranjo, ki je tudi

večinoma izvirna in ne prepisana. Z vsako številko se raven prispevkov viša, vsebina pogloblja, pa tudi zunanja oprema lepša.

Nazadnje, toda ne zadnja, je skupina, ki se občasno ukvarja z dramskimi predstavami. Letos so naštudirali dramo Ksaverja Meška 'Mati' in jo uprizorili pred in po veliki noči. To nelahko dramo so izvedli zelo uspešno. Drama združuje v sebi narodnostno, socialno in versko misel, kar vse je zlasti danes na moč aktualno.

Z vsemi temi dejavnostmi mladi razvijajo svoje zmožnosti, odkrivajo smisel evangelija za življenje v današnji stvarnosti in se tako pripravljajo za izgradnjo sebe in svojega okolja v krščanskem humanizmu.

Pošolska veroučna skupina

Jože Kostanjevec

Neutrudljiv ljudski dušni pastir

Na začetku knjižice, ki jo je leta 1933 napisal letošnji zlatomašnik Jože Kostanjevec o tisku, so tudi besede, s katerimi angel spodbuja Gutenberga, naj da svojo iznajdbo v službo človeštvu: „Ne boj se! Pomisli na korist, katero bo doprinesla človeškemu rodu tvoja iznajdba. Tisk bo z lučjo razganjal temo; dal bo vid slepim in razveseljeval bo tiste, ki gledajo. Tisk bo ohranil poznejšim rodovom iznajdbe učenjakov, mnenja pametnih in pravičnih, ideje modrijanov, petje pesnikov in jok mučencev“.

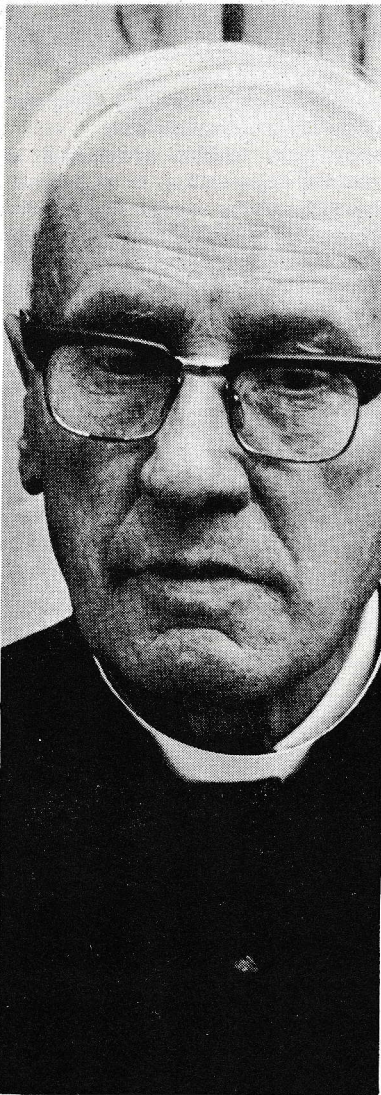
Ko je pisal te besede, gotovo ni pomislil, da bo kdaj tisk pisal tudi o njem kot zlatomašniku. Ob njegovi osebi je lahko tisk le majhno okno, skozi katero vsaj bežno pregledamo njegovo 83 letno življenjsko pot, še posebej zadnjih 50 duhovniških let.

Med ponovitvijo nove maše na Kapeli mu je postalo slabo. Na poti domov je neko dekle prerokovalo: „Toti gospod nedo dolgo!“ (Ta gospod ne bodo dolgo.) Po petdesetih letih živi po načelu, ki si ga je zastavil odkar je prišel na Rakovnik: „Nosi vdano križ starostil“.

PRVI GOSPODOV POKLIC

„Gospod, ti veš vse. Darujem se ti takega, kot sem, da me napraviš takega, kot me hočeš imeti kot duhovnika in redovnika.“ Še preden je g. Jože vstopil v Marijanišče v Veržeju, je prestal marsikatero preizkušnjo. Toda iz te njegove prošnje iz leta 1957 lahko razberemo, da je tudi v poznejših letih čutil svojo nepopolnost in težo človeške slabosti. Tako ga je Dobri Pastir ves čas njegovega pastirskega dela upodabljal po svojem svetem Srcu, katerega je vedno iskreno častil.

S šolskimi klopmi se je pobilže spoznal že s sedmim letom. Kot tretješolček je doživel slovesnost nove maše svojega rojaka — frančiškana. Ob tem dogodku je prvič začutil v globini svojega srca

Zlatomašnik Jože Kostanjevec

skrivnostni klic: „Hodi za menoj“, ki je glasnejši od vabila reklam in ideoloških propagand, vabljujejši od zvenka denarja. Tudi sam je želel postati frančiškan. Začel se je pripravljati na vstop v gimnazijo. Ravno v tem času pa je oče postal župan. Pridne Jožetove roke so bile potrebne na kmetiji. Pomagal pa je očetu tudi v občinskih zadevah.

DVAJSETLETNI SPOZNA SALEZIJANCE

V svojem življenjepisu opisuje to svoje obdobje: „Očetova želja je bila, da postanem njegov naslednik na lepi kmetiji. Tudi sam sem se s tem sprijaznil in me je kmečko delo veselilo. Rad sem bral strokovne knjige in časopise, ki so pisali o kmetijstvu. Proti koncu prve svetovne vojne pa sem začel zopet misliti na duhovniški poklic. Pri viničarki v našem vinogradu sem dobil v roke Salezijanska poročila.

Tako sem zvedel za salezijance. Pisal sem v Veržej. Dobil sem povabilo, naj pridem osebno v Veržej. Peljal sem se s kolesom. Sprejel me je ravnatelj dr. Franc Volčič. To sem počel v dogovoru z materjo in stricem. Z doma sem odšel brez očetovega dovoljenja. Zadnje očetove besede so bile: „Boš še rad prišel nazaj!“

Tako je prišel z dvajsetimi leti v prvi razred gimnazije. Enajstletni pobalini se ga od začetka niso mogli navaditi, še manj pa mu prizanašali s prezirom in norčevanjem. Tudi nekateri kleriki, mlajši od njega, niso upoštevali, da ni več otrok. Prijateljsko razumevanje nekaterih mu je pomagalo iti mimo teh nevšečnosti. Kljub 20 letom mu učenje ni delalo težav. V božičnih dneh mu je Novorojeni prinesel tudi očetov blagoslov nad njegovo odločitev.

Po opravljenem noviciatu je v polnosti zaživel po redovnih zaobljubah v don Boskovem duhu. Čez eno leto je začel na Rakovniku študirati bogoslovje. Marija Pomočnica pa ga je hotela pripraviti na težko in dolgo delo v Gospodovem vinogradu še z eno preizkušnjo. Zbolel je za tuberkulozo. Po štirih letih je ob skrbni materini negi okrevail. Nekaj časa je pomagal pri gospodarstvu v Veržeju, nakar se je vrnil na

Rakovnik in dokončal bogoslovne študije.

2. julija 1933 je bil posvečen v ljubljanski stolnici skupaj s sedmimi drugimi sobratmi. Že pri novi maši pa je lahko molil: „Priporočam Ti svojo rajno mamo...“ Pri zadnjem pogovoru, eno leto pred novo mašo mu je rekla: „Zame ne skrbi. Čutim, da tvoje nove maše ne bom dočakala. Moli zame in se me spominjaj pri vsaki maši.“

„TI SI DUHOVNIK“ – PETDESET LET

„... Vemo, da župnik sam nič ne more, če farani z njim ne sodelujejo. (...) Mi duhovniki, zlasti salezijanci, ne delamo zase, ampak za farane.

V župniku glejte moža, ki nima svoje družine, pripada pa vsaki družini v župniji, saj spremlja vsakega vernika od krsta do pogreba, ko zadnjič blagoslovi truplo umrlega in moli za njegovo dušo. (...) Z eno besedo: Župnik je duhovni oče svoje župnije!“ Tako in podobno je običajno zvenela njegova beseda ob nastopu službe.

Ena glavnih ovir njegovega delovanja je bilo stanje med in po vojni. Tudi, ko je nad našo zemljo sijalo svobodno sonce, je bilo še mnogo ovir, ki so preprečevale, da bi toplota božjega Sonca ogrela tudi razbolela srca, razcefrana od granat sovraštva. Skoraj povsod, kamor je prišel, je moral začeti pri golih stenah. Tudi marsikatera cerkev, ki je bila med vojno zanemarjena ali poškodovana, je dobila po njegovi zaslugi podobo, kot se spodobi za božjo hišo. Za vse to je veliko pretrpel. Pogosto je naletel na zaviranje obnovitvenega dela, kakor da cerkve niso eden najstarejših spomenikov naše kulture in civiliziranosti; kakor da

Jože Kostanjevec kot župnik na Razborju obhaja prvoobhajance

Jože Kostanjevec z misijonarjem Ludvikom Zabretom na Rakovniku

bi vojna iztrgala iz človeškega bitja smisel za te vrednote. „Daj mi duše, drugo vzemi!“ To geslo ga je gnalo, da je vztrajal za ceno visokih žrtev.

„Župnik je duhovni oče svoje župnije!“ Prepričan je bil, da župnik ni zato, da bi skrbel samo za materialne potrebe Cerkev; da ni poklican samo za kulturno osveščanje svojih vernikov. Njegova prva naloga je, da ljubi svoje vernike.

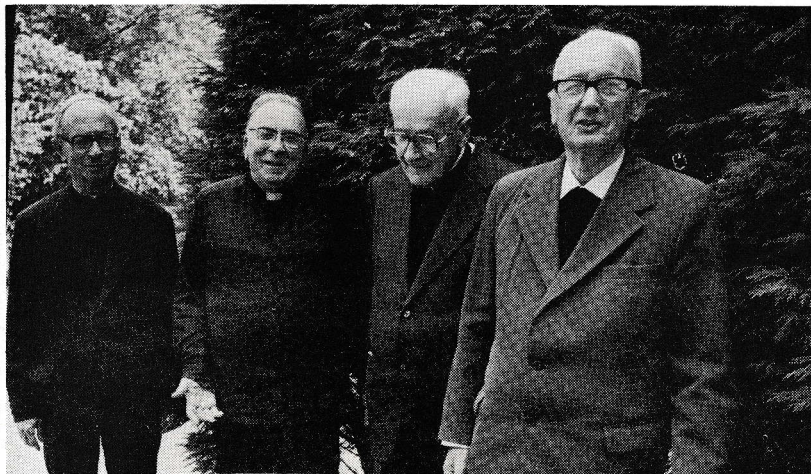
V njegovem duhovniškem delovanju so prevladovali tri temeljne usmeritve:

– navaditi ljudi na zakramentalno življenje. Da bi tudi sami bili sposobni odpuščati in ljubiti po Kristusovem zgledu; da bi bili odprti za njegovo navzočnost v Evharistiji.

– Marija z rožnim vencem je bila stalna spremljevalka v njegovem življenju. V vsaki župniji si je prizadeval, da bi zaživel ta pobožnost. Ustanavljal je „rože rožnega venca“. Prepričan je bil, da mora vsaka družina skupaj zmoliti vsak dan vsaj eno desetko rožnega venca, da bo lahko duhovno napredovala.

– Srce Jezusovo, prebodeno iz popolne ljubezni do nas, mu je kazalo edino možno smer za pravo krščansko življenje: ljubezen. Mnoge družine je posvetil Jezusovemu in Marijinemu Srcu, da bi v medsebojni ljubezni živeli vedno kot eno samo telo, prepojeno z ljubeznijo.

Nikoli ni prosil za kako župnijo, nikoli ni odrekel želji predstojnikov. V njegovih željah je iskal božjo voljo, ki vodi njegovo delo.

Zlatomašniki: Martin Jurčak, Andrej Majcen, Jože Kostanjevec in Jože Pušnik

„Večkrat premišlujem o Mariji ni navzočnosti v mojem življenju. Prva milost je bila, da sem imel vzorne krščanske starše in do 20 leta lepo družinsko življenje. Druga milost je bila, da sem s 13 letom postal član fantovske Marijine družbe. Imeli smo mesečne nauke, ki jih je imel kaplan. Navadil sem se na mesečno spoved in obhajilo. Tako, da sem svojo prvo mladost živel zakramentalno.

Njegova hvaležnost do Marije se kaže predvsem v pobožnosti rožnega venca. O tej pobožnosti pravi: „Pozimi smo molili doma rožni venec vsak večer. Od leta 1920, ko sem prišel v Veržej, sem gotovo molil rožni venec vsak dan, ker smo ga molili med mašo. Od leta 1942 molim vsak dan vse tri dele rožnega venca. Od leta 1977 pa tudi več. Namene, ki sem jih 1949 zpisal v brevir v zaporu, še držim:

– Veseli del: za vse, ki so po sorodstvu, prijateljstvu in ljubezni povezani z menoj (za domače, sorodnike, sobrate, za vse bivše farane...)

– žalostni del: za Cerkev, salezijansko družbo in domovino

– častitljivi del: za vse umrle kot zgoraj za živeče.“

Don Bosko je nekoč rekel: „Kdor moli, je podoben človeku, ki trka na vrata.“ Po drugi svetovni vojni je bilo treba zares potrkat na nova vrata salezijanskega dela, ustreznega potrebam časa in kraja. Gospod Kostanjevec je gotovo eden tistih, ki je z molitvijo zmozel prehod skozi ta vrata.

ZLATOMAŠNIK BOD' POZDRAVLJEN...

50 let mašništva – 50 let širjenja božjega kraljestva med vse ljudi dobre volje. To so bila tudi leta trpljenja s Kristusom, ki roma na Kalvarijo. Zelo odločilne so bile postaje srečanja z Materjo Marijo.

50 let ene same pridige, kateri ne more nihče oporekati. Bog sam jo oznanja vsem, ki so ali še živijo ob g. Jožetu s svojo Previdnostjo skozi osebno zgodovino zlatomašnika.

Pridiga, natisnjena v meso in kri, okrašena s trpljenjem in odpovedjo, razumljiva vsem revnim in zapuščenim, ki so večkrat premalo pogumni in odločni, da bi se oprijeli Očetove roke, ki kaže preko Kalvarije v večno veliko noč.

F. M.

Iz družine molivcev za duhovne poklice

Že tretje leto teče odkar vodim molitveno zvezo za nove duhovniške in redovniške poklice. Postali smo si že pravi prijatelji, a kljub temu se z mnogimi niti ne poznamo. Mnogi se pogosto oglašajo z pismi, v katerih mi odkrivajo svoje težave in tudi svoje vesele dogodke. Ker smo v mesecu maju, ki je posvečen naši nebeški materi Mariji, lahko povem, da so naši molivci tudi zvesti Marijini otroci, ki z vsem srcem častijo Marijo in se k Njej zatekajo po pomoč. Tako mi že dolgoletna molivka iz Štarejske piše: „Pred 4 leti sem z vami romala k Mariji v Lurd. Zelo me je skrbelo, kako bom prenesla potovanje, ker sem bila težko bolna na želodcu in sem imela zelo strogo dieto in še to kar sem zaužila hrane, mi je povzročalo hude bolečine... Velikokrat se z veseljem in hvaležnostjo spominjam tega romanja v Lurd. Premišlujem, kako je že bila sama vožnja lepa, ki smo jo uporabili za premišljevanje, molitev in petje. Nobenih bolečin nisem čutila že med vožnjo. In ko smo prispeli v Lurd, kako sem bila srečna. Kar ločiti se nisem mogla od lurške votline in moje oči so bile neprestano uprte v kip Brezmadežne, ki stoji na mestu, kjer se je Bernardki prikazala Marija. Brez besed na ustnicah, sem jo v srcu

prosila: Marija, če hočeš, mi moreš izprositi zdravje. In res, Ona mi je izprosila zdravje in od tedaj naprej ne čutim več nobenih bolečin in jem lahko vsakovrstno hrano. Hvala Bogu in Mariji...! (MŠ).

Druga molivka iz Dolenjske, ki je popolnoma slepa, mi piše s pomočjo svoje dobrotnice: „Sem invalidska upokojenka, brezdomka in brez vsakih svojcev. Teče mi že osmo leto odkar sem oslepela, ne ločim noči od dneva. Živim pri družini, ki me je prostovoljno z vso ljubeznijo vzela v oskrbo in sem z njo popolnoma zadovoljna. So pa zaradi moje slepote z menoj težave. V dušnih težavah me tolaži nebeška mati Marija. Ne bom opisovala svojih težav, saj se vleče moja temna pot življenja v brezkončnost. Pa tudi hvala Bogu za lepe ure tihe vdanosti v voljo božjo in božjo dobroto, za katero čutim, da bedi nad menoj. Vsak dan darujem svoje tihe žrtve Bogu po Marijinih rokah za nove duhovniške in redovniške poklice... (MF).

V mesecu maju še pomnožimo svojo ljubezen in pobožnost do Marije Pomočnice, ki nam vedno stoji ob strani, kot naša največja pomočnica. Prosimo jo še posebno, da v mladini obudi željo po duhovniškem in redovniškem poklicu, da ne bomo ostali brez delivcev božjih skrivnosti! J. P.

Mašna zveza

Mnogi ste se razveselili sporočila v SV 3/82, da se še vedno (od 1902!) vsako soboto v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku opravi ena maša za vse dobrotnike tega svetišča in salezijancev.

Še vedno se lahko vključite v mašno zvezo (tudi rajne lahko vključite!) tako, da darujete za eno mašo.

Vse, ki bi hoteli biti deležni teh svetih maš, prosimo, da sporoče tudi svoj polni naslov. Tiste, ki ste se že vključili, pa niste poslali polnega naslova, naprošamo, da nam ga po možnosti pošljete sedaj.

Sv. Janez Bosko je delal čudeže apostolske podjetnosti prav s pomočjo mnogih velikodušnih dobrotnikov. Tako tudi salezijanci. Dobrotnikom poskušamo vedno izraziti svojo hvaležnost predvsem z duhovnimi darovi: vse dobrotnike vključujemo v vsakdanjo molitev, posebno še v daritev svete maše. Naj vas vedno in povsod spremlja pomoč in priprošnja Marije Pomočnice!

Beseda, ki postane življenje

Vsaka redovna družba ima svoja pravila, ki skušajo z besedo čim bolj izraziti poseben dar Svetega Duha, ki ga je prvi prejel njen ustanovnik. V zvestobi redovnim pravilom vsak član redovne družbe pogloblja svojo deležnost pri tej ustanovnikovi karizmi.

Toda, kakor vsako delo, pri katerem ima svoj delež človek, ki je vedno zgodovinsko pogojen, tako tudi v besedilu redovnih pravil srečamo odsev časa, v katerem so nastala. S tem ko pa se časi spreminjajo, se mora torej prilagajati tudi besedilo, da bo današnjim redovnikom z enako izrazno močjo in jasnostjo, kot so jo dojeli prvi člani njihove družbe, predložil njim lasten poklic v telesu

Cerkve. Zato so po drugem vatiškanskem cerkvenem zboru bile vse redovne družbe pozvane, naj svoja pravila prenovijo v skladu z utripom življenja današnje Cerkve.

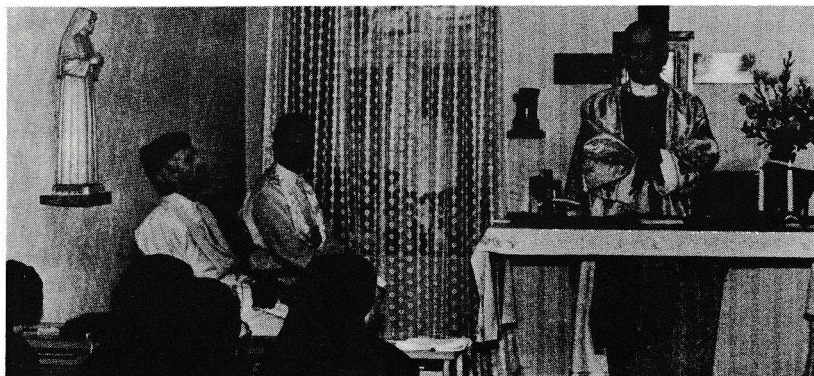
Kot prvo znamenje zavzetosti za odkrivanje trajno veljavnih potezov don Boskove karizme ter želje živeti jo v polnosti v današnjem času, so Hčere Marije Pomočnice že leta 1969 sklicale svoj vrhovni občni zbor, ki se je z veliko vnemo

lotil dela preнове pravil. K temu delu sta se vrnila še dva zbora in sicer leta 1975 in 1981. Ob pronicanju v vire svoje pristne duhovne dediščine ter ob posluhu za odmeve, ki so v zvezi s prenovo iz leta 1969 in 1975 prihajali iz vsega sveta, je tako sedemnajsti vrhovni občni zbor Hčera Marije Pomočnice mogel predložiti sveti kongregaciji za redovnike in laiške ustanove v odobritev bogat sad svojih prizadevanj — prenovljena pravila. Sveta kongregacija je svoje delo natančnega študija in preverjanja opravila z zavzetostjo in ljubeznijo „matere Cerkve“ in ob trideseti obletnici kanonizacije sv. Marije Mazzarello — 26. 6. 1982 — izrekla potrditev prenovljenih pravil. V potrdilni listini nas spodbuja z besedami: „Hčere Marije Pomočnice naj se vedno zavedajo zagotovila sv. Janeza Boska, da izvrševanje pravil zagotavlja izpolnjevanje božje volje, življenjsko moč salezijanskega duha in enotnost družbe.“

Napočil je 26. marec 1983, ko je med nas prišel sam gospod nadškof Alojzij Šuštar, da nam v imenu Cerkve izroči tako težko pričakovani dar. Že prisrčen pozdrav izražen z besedo in pesmijo skoraj vseh jugoslovanskih Hčera Marije Pomočnice, ki smo se zbrale v naši hiši v Ljubljani na Gornjem trgu, je gospodu nadškofu dal čutiti ne le našo hvaležnost, da se je odzval vabilu, ampak tudi iskreno pripravljenost, da z obnovenim navdušenjem nadaljujemo svoje poslanstvo v vesoljni in krajevni Cerkvi. Ob prisotnosti obeh jugoslovanskih salezijanskih inšpektorjev smo se v evharistični daritvi, skupaj z našim nadpastirjem, zahvaljevale Gospodu za dragoceni biser.

Z zavzetostjo smo prisluhnile nadškofovi spodbudi, naj besede naših prenovljenih pravil postanejo v nas življenje, živa oseba, kot božja Beseda postala Oseba v Jezusu Kristusu. V tesni povezanosti z učlovečeno božjo Besedo, v kateri dobi vsaka človeška beseda svoj pravi življenjski pomen, naj se zgledujemo pri sv. Janezu Bosku in sv. Mariji Mazzarello ter skušamo z ljubeznijo in medsebojno povezanostjo živeti vse, kar je izraženo v prenovljenih konstitucijah.

s. Brigita

Skupnost Hčera Marije Pomočnice z nadškofom dr. A. Šuštarjem in slovenskim ter hrvaškim inšpektorjem ob podelitvi novih konstitucij

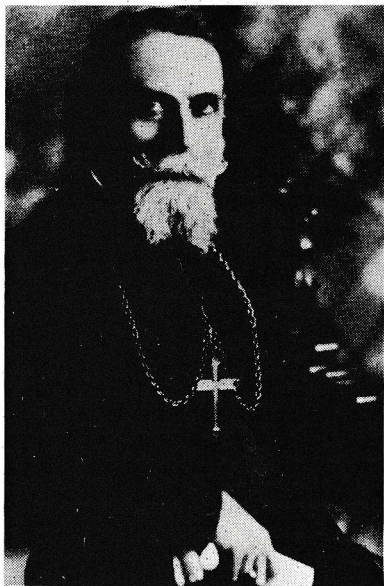

Nadškof dr. A. Šuštar in oba inšpektorja v kapelici Hčera Marije Pomočnice na Gornjem trgu v Ljubljani

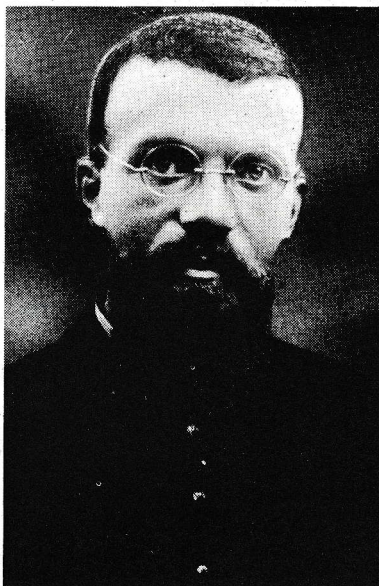
Škof A. Versiglia in duhovnik K. Caravario

Mučenca za vero na Kitajskem

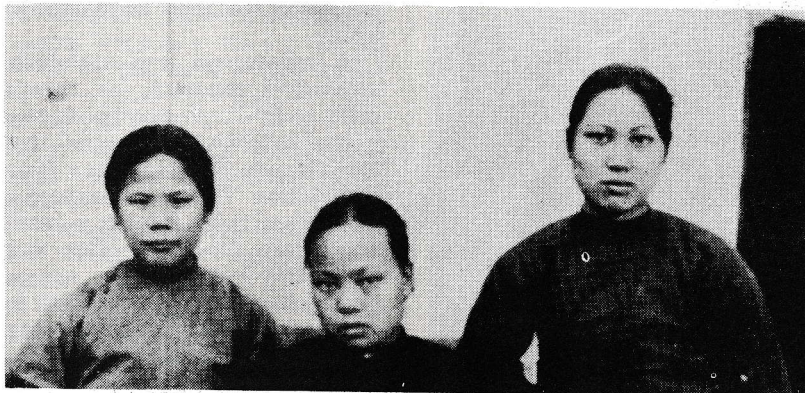
V prvi letošnji številki Vestnika smo vam predstavili škofa Alojzija Versiglia in njegovo mučeništvo. Preden preidemo k duhovniku Kalistu Caravariu, ki je bil ustreljen skupaj s svojim škofom in je z njim dosegel palmo mučeništva, naj vam pokažemo, kako je doživljal mučeniško smrt obeh misijonarjev naš, zdaj že rajni Jožko Geder. V majniški številki Vestnika iz leta 1930 je med drugim zapisal:

Novi blaženi škof in mučenec misijonar Alojzij Versiglia

Novi blaženi duhovnik in mučenec misijonar Kalist Caravario

Kitajske katehistinje, ki so bile priče mučeniške smrti škofa Versiglia in duhovnika Caravaria

PRIČEVANJE MISIJONARJA JOŽKA GEDRA

„Pišem vam prve vrstice iz moje nove postojanke. Kruta roparska roka nam je ugrabila škofa Versiglia in enega izmed najbolj gorečih misijonarjev duhovnika Kalista Caravaria.

Le osem dni sem preživel v družbi škofa Versiglia in vzljubil sem ga z vso dušo. Bil je pravi oče, ki ga je odlikovala izredna ljubeznivost.

Preden je nastopil svojo zadnjo pot, sem bil še pri njem. Zjutraj sem mu stregel pri sv. maši in zvečer sem mu voščil srečno pot. Zelo me je bil vesel, potegnil me je za brado in dejal: „Moli, moli veliko in goreče, da srečno pridemo v Siučev. Ze štiri leta težko odlašam, a vedni nemiri so me doslej zadrževali, da nisem nikamor mogel: zdaj se mi pa zdi čas najprimernejši.“ To so bile zadnje očetovske besede, ki sem jih slišal iz njegovih ust.“

Ze vemo, kako sta bila ustreljena oba misijonarja. Pirati ponavadi niso misijonarjem storili nič zalega, le oropali so jih in potem izpustili. V tem primeru, pa so bili med roparji tudi boljševiški vojaki sovjetskega generala Borodina. Ti misijonarjema niso prizanesli. Morala sta umreti zaradi krščanske vere, ki sta jo oznanjevala.

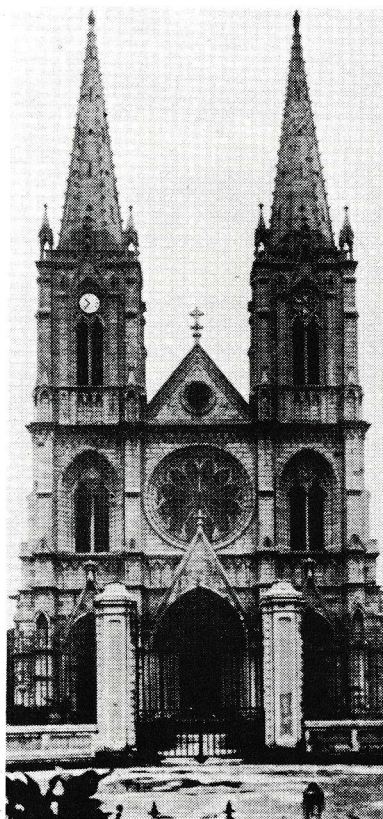
„Telesne ostanke — nadaljuje s poročilom Geder — ubitih misijonarjev sta dva naša sobrata našla po dolgem in težavnem iskanju. Oba sta bila ustreljena v glavo. Kalista Caravaria smo pokopali v Ho Si na naši misijonski postaji pri vhodu v cerkev sv. Jožefa, škofa Versiglia pa v njegovi stolnici Srca Jezusovega, ki jo je dal on sam zgraditi.

Slava spominu obeh misijonarjev, ki sta padla kot žrtev v spolnjevanju svojih dolžnosti in ki sta oba po Kristusovem zgledu bila dobra pastirja in sta dala življenje za svoje ovce.“

Kalist Caravario

In zdaj še nekaj o liku misijonarja Kalista Caravaria.

Bil je doma iz Piemonta v Italiji, sin delavcev, ki so se preselili v Turin, ko je bilo Kalistu komaj pet let (rojen leta 1903). Šolal se je pri salezijancih že od osnovne šole

Stolnica v Kantonu na Kitajskem, v kateri je bil A. Versiglia posvečen za škofa 9. 1. 1921

dalje, najprej v drugi don Boskovi ustanovi pri Sv. Janezu Evangelistu, potem pa v Oratoriju, središču don Boskovega dela. V tem duhovnem ozračju je Kalistu dozorel poklic za duhovnika in salezijanca. Kot salezijanec je končal gimnazijo v tretji don Boskovi ustanovi, v Valsaličah na robu mesta Turina, kjer je bil sprva pokopan don Bosko.

Svoj duhovniški poklic je utrjeval v misijonih. 21-leten je leta 1924 odpotoval za tri leta v Šanghaj, potem pa za dve leti na otok Timor v Indoneziji. Medtem ko je oznanjal evangelij, je študiral bogoslovje. V svojih 82 pismih svoji materi razodeva svoje hrepenenje po duhovništvu, po darovanju svojega življenja za rešitev duš.

Leta 1929 je Kalist doživel težko pričakovani dan mašniškega posvečenja. Posvetil ga je v Šjučevu škof Alojzij Versiglia. Takoj nato ga je poslal na misijonsko postojanko v Linčev. Odlikoval se je po gorečnosti. Sedem mesecev nato ga je škof poklical k sebi, da bi ga spremljal na njegovo postojanko v Linčev. Nič se mu ni zgodilo na poti iz Linčeva v Šjučev. Vrnitev nazaj pa je bila za oba usodna.

To pot je bila pripravljena zaseda, katere niti so vodile da-

leč... Najprej je skupina šla z vlakom do Linkonghova. Vožnja je trajala cel dan. Potem je bilo treba prestopiti v barko, ki jih je peljala navzgor po reki. Vožnja bi trajala cel teden, toda že po petih urah plovbe se je ura življenja obeh misijonarjev za vedno ustavila.

Kaj je ostalo...

Priče iz Šjučeva so povedale: 'zaradi zazidalnega načrta' so bile

porušene vse stavbe, ki jih je postavil škof Versiglia v svojem misijonu: zavod 'Don Bosko' v Šjučevu, škofova hiša v Lokčevu, cerkev Marije Pomočnice v Linčevu, cerkev Sv. Jožefa v Tungpiju... Posmrtno ostanke obeh mučencev je sedanja oblast dala sežgati.

Izkušnja uči, da zgodovine ni mogoče upepeliti...

stk

Salezijanska Afrika

Naš vrhovni svetovalec za misijone, Bernard Tohill, je obiskal večino misijonskih postojank, v katerih delujejo salezijanski misijonarji. To veliko potovanje je opravil v malo več kot mesecu dni, od 18. decembra 1982 do 23. januarja 1983.

Našemu misijonarju Andreju Majcenu takole poroča v svojem pismu 3. februarja letos.

Obiskal sem tri dežele: Kenijo, Tanzanijo in Sudan. Glavno mesto Kenije, Nairobi, sem obiskal že leta 1967 in 1979, pa tudi Sudan mi ni nepoznan, saj sem v tej deželi prebil skoro mesec dni februarja 1979. Samo Tanzanija je bila zame čisto nova.

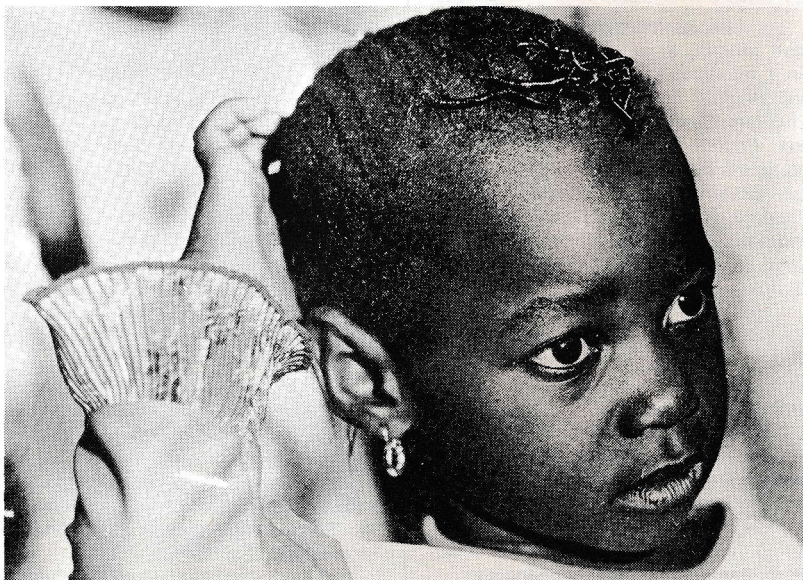
V Keniji sem obiskal vse štiri naše postojanke: Nairobi, Siakago, Korr in Marasabit. V Tanzaniji tudi štiri: Dar es Salam, Dodoma, Iringa in Mafinga, v Sudanu pa dve: Juba in Tonj v škofiji Rumbek.

Občudoval sem delo naših misijonarjev, njihovega duha, gostoljubje in velike možnosti za salezijansko delo. Prav tedaj so prispeli v Nairobi prvi trije aspiranti.

Božič sem obhajal v Marsabitu, v severni Keniji, v majhni obrtni šoli z internatom. Postojanko so odprli trije naši sobratje Indijci lanskega novembra.

V Marasabit sem se peljal v spremstvu krajevnega škofa in sicer v konvoju, ker ta del pokrajine vznemirjajo razbojniki iz Somalije. Tudi misijonske postojanke so izpostavljene njihovim napadom. Nevarne so tudi divje živali. V tem misijonu sem imel srečo, da sem podelil krst 17 osebam iz plemena Rendille in Samburu, ki so napol nomadska. Po maši so priredili zelo pisane prizore. Vsedel sem se pod 'mašno drevo' in ljudje so mi izrazili svoje pozdrave in veselje s svojim živopisnim 'obredom'.

Naslednjega dne sem potoval v družbi treh mladih mater z njihovimi novorojenci, ki so potrebovale nujno zdravniško pomoč, v mesto Korr. Tri ure vožnje po razriti in jamasti cesti so bile za te reve izredna muka, vendar vsaj varna pred razbojniki in divjimi zvermi. Pri nas na Zahodu si ne moremo predstavljati, kaj pomeni biti bolan med temi napol nomadskimi rodovi. Le najbolj krepki preživijo.

Občudoval sem dve sestri, ki delata med temi ljudmi že skoro petdeset let in iz ljubezni do njih še slišati nočeta za bolj komodno življenje.

Tanzanija je dežela Udžamov. Dežela je revna, ljudje pogumni. Blaga in gradiva je težko dobiti iz tujine. Naša skupnost v Dodomi je uspela v rekordnem času zgraditi sebi hišo. V nevarnost so jo spravili celih petdeset let. V deželi so bile velike poplave. Med gradnjo so tatovi uspeli ukrasti dvakrat po 120 m vodovodnih cevi, ki so bile položene v zemljo.

V Iringi se naši trije salezijanci posvečajo mladini in imajo tudi že tiskarno. Hiša je majhna, skromna, a nova. Tudi tu so tatovi odnesli 25 pločevinastih kritin za hišo. Tega gradiva ni lahko dobiti, ker ga zelo primanjkuje.

Mafinga je v škofiji Iringa. Tu imamo cvetočo župnijo, delamo v malem semenišču in v šolah za katehiste. Petim sobratom je bilo dodano novo delo v novem aspirantatu z 18. dečki, ki želijo postati salezijanci.

Vrnil sem se v Dar es Salam, obiskal kardinala Rugambwa, podobno kot sem obiskal v Nairobiju kardinala Otunga. Oba sta napravila name močan vtis. V tem mestu imamo velike možnosti za apostolat, škoda bi jih bilo zanemariti samo zaradi pomanjkanja osebja.

In še pot v Sudan, ki je največja dežela v Afriki — meri več kot 2 milijona in pol km², prebivalcev pa je samo 18 milijonov. Dežela je skrajno revna, ceste strahotno slabe z jamami, ki se zdijo kraterji. Očetje kombonijanci so naredili prave čudeže v južnem Sudanu. Pregon 272 misijonarjev leta 1962 je pustil Cerkev v popolni zapuščenosti. Če ne bo velikodušnih misijonarjev, ki bi prišli na pomoč tej Cerkvi, bo počasi izumrla. Šteje 800 tisoč kristjanov raznih plemen.

Mnogo misijonskih središč je brez duhovnikov in sester že 20 let. Gmotna in duhovna revščina je velika. To je mesto za velikodušne, močne in goreče.

V Jubi, glavnem mestu juga, imamo dva sobrata, ki se ukvarjata s tiskarno in z mladino. V Toniu, ki je od Jube oddaljen 13 ur (600 km) imamo druga dva salezijanca, ki se ukvarjata z mladino. Eden od njiju poučuje verouk v dveh srednjih šolah. Tu sem bil navzoč pri devetdnevnici v pripravi na don Boskov praznik. Naj sv. Janez Bosko razsvetli inšpektorje, da bi prišli na pomoč z osebjem tej Cerkvi, ki je v kritičnem stanju.

Vsi ti naši sobratje v deželah, ki sem jih obiskal, živijo v podnormalnih življenjskih razmerah, vendar je njihova moralna visoka, poštrevnost in velikodušnost pa čudovita.

Kadar se vrnem v Rim, me vedno čaka kaka žalostna vest, smrt kakega starega prijatelja. Tako je bilo tudi to pot. Dva sta mi medtem v Hongkongu istega dne. Eden od teh, Lomazzi, ki se je posvečal drogiranim, je umrl zadavljen od enega teh nesrečnežev.

NAŠI RAJNI

Ana Pintarič

MATI SALEZIJSKEGA DUHOVNIKA ŠTEFANA PINTARIČA

Na veliki ponedeljek, 28. marca, smo v Dokležovju pokopali mater našega sobrata duhovnika Štefana. Rajna Ana je dočkala visoko starost 94 let.

Rodila se je 23. maja 1889 v Dokležovju. V družini in še zlasti ob dobri in pobožni materi je doživljala globoko vero.

Bila je dvakrat poročena, najprej s Francem Pintaričem, ki je padel takoj na začetku prve svetovne vojne, potem pa z Jožetom Cipotom, ki je umrl pred devetimi leti. Iz vsakega zakona je Bog poklical po enega otroka v svojo posebno službo. Iz prvega zakona sina Štefana med don Boskove sinove, iz drugega pa hčerko Mariko v družbo šolskih sester.

Vsakdanje življenje je prepletala molitev, zvesto posvečevanje nedelje in pogosto prejemanje zakramentov, pa tudi dobrotelost. Ni čuda, da so v takem ozračju rasli tako žlahtni sadovi duhovnih poklicev pa tudi vernost drugih otrok.

Rajna Ana je bila postavna ženska, gospodarna, odločna in zelo gostoljubna. Njene gostoljubnosti so bili pogosto deležni gojenci in sobratje iz salezijanskega zavoda v Veržeju. Bila je tudi velikodušna salezijanska sotrudnica in je vneto podpirala Martinišče v Murski Soboti in Marijanišče v Veržeju.

Mati Ana je v življenju tudi veliko pretrpela. Nenehoma jo je mučil glavobol in še druge bolezni. Zнала si je tudi sama veliko pomagati, dobro je namreč poznala Kneippove načine zdravljenja. Tako so ji nekoč domači vsi za prepadeni našli do vratu zakopano v peščeno zemljo.

Pred enajstimi leti pa je onemogla in legla v posteljo, iz katere ni več vstala, razen za kratek čas. Vdano je darovala svoje trpljenje za Cerkev, za duhovno pomoč svojemu sinu duhovniku in hčeri redovnici. V tem njenem darovanju so se docela izčrpale njene telesne moči. Živela je bolj iz duhovnih virov kot iz zemeljskih. Vsak petek je prejemale obhajilo. Do konca je bila duhovno čila in sveža. Na Gospodovo oznanjenje je zadnjič prejela obhajilo. Ko sem bil že na hodniku, je še zaklicala za mano: „Stokrat vam Bog platil!“ Naslednji dan popoldne je ugasnilo njeno življenje kot dogorela sveča.

Pogrebno spremstvo je bilo zelo številno. Somaševalo nas je deset salezijancev skupaj z njenim sinom in našim inšpektorjem Antonom Koširjem.

Za njo žaluje pet njenih otrok, 14 vnukov, 23 pravnukov in 2 prapravnuka. To pomeni dragocen dar za Cerkev in za družbo.

M. Jurčak

Dominik Kurent

SALEZIJSKI POMOČNIK — PRIČEVANJE TRPLJENJA V BOLEZNI

V soboto, 9. aprila, se je salezijanska skupnost poslovila od sobrata Dominika Kurenta z evharističnim slavljem na Trsteniku.

Rajni sobrat Dominik se je rodil 20. avgusta 1909 v senci tovarniških dimnikov in jaškov trboveljskih revirjev.

Povezanost s salezijanci na Rakovniku je še bolj utrjevala krščansko življenje v družini Dominika. Ko je končal osnovno šolo, je prišel leta 1924 skupaj s svojim bratrancem Lojzetom Plazarjem (ki je umrl 1976. kot salezijanec v Čilu) na Rakovnik, da bi se v salezijanski obrtni šoli izučil za krojača. Medtem je odkrival svoj poklic in se je zanj odločil, čeprav ga je mogel uresničiti šele po vojaški službi leta 1939.

V salezijanski skupnosti je opravljal razne službe: bil je vrtnar, vratar in zakristan v raznih salezijanskih domovih na Slovenskem in še največ na Hrvaškem.

Kmalu po vojni se mu je začela oglašati težka in neozdravljiva parkinsonova bolezen, ki mu je uničevala telesne sile in ga onesposabljala za težje delo.

Rajni Dominik je bil po naravi veselega, prijetnega značaja. Odlikovala ga je posebna ljubezen do petja, ki ga ni nikoli zapustila, tudi ne v najtežjih trenutkih njegovega življenja.

Že v času redovniškega oblikovanja so predstojniki začutili v njem iskreno navezanost na družbo in pobožnost in ljubezen do sv. Janeza Boska. To je neomajno izpričeval v vseh skupnostih, kamor ga je poslala božja previdnost. Zelo se je zanimal za vsakega sobrata in odličien spomin mu je omogočal, da si je vsakega dobro zapomnil in mu tako mogel izkazovati svojo ljubeznivost.

Njegova duhovna veličina pa je prišla do izraza predvsem v potrpežljivem, vdanem, kar junaškem prenašanju dolgoletnega križa bolezni. Prepričani smo, da je bil sobrat Dominik s svojo ljubeznijo blagoslov za redovno skupnost, ker jo je znal poduhoviti v združenju s Kristusovim trpljenjem in ker je dajal sobratom, ki so mu stregli, priložnost za pričevanje bratske ljubezni.

Dolgi veliki petek Dominikovega življenja se je sklenil na velikonočno osmino Kristusovega vstajenja. Zmagoslavje življenja nad smrtjo, ki ga izraža evharistično slavlje, se je ob inšpektorju Antonu Koširju udeležil tudi brat rajnega, ugleden duhovnik šibeniške škofije Vekoslav Kurent in njegova sestra redovnica ter sobratje Slovenci in Hrvatje.

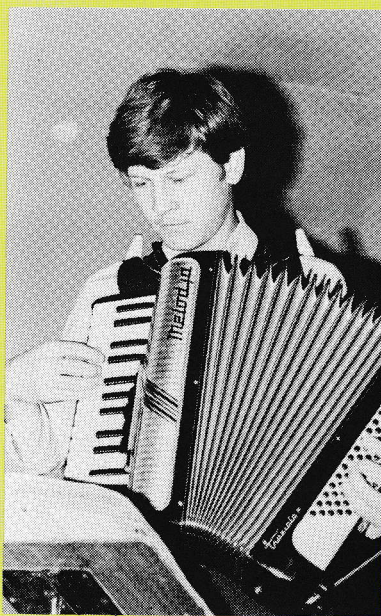
stk

Želimlje na pragu pomladi

Polletne duhovne vaje. Tudi letos smo prvi konec tedna v mesecu marcu namenili kratkim duhovnim vajam. Že nekaj let jih skupnost opravlja prav v postnem času, ki že sam po sebi vabi k duhovni prenovi. Skupini mladih sobratov je govoril Štefan Žerdin, ravnatelj iz Celovca, mlajšim pa Tone Maroša, misijonar iz Beograda. Bliža se konec šolskega leta, zahteven čas priprave na izpite in na maturo. Tudi v tem smislu pomenijo duhovne vaje novo moč in obnovljen polet.

Luč z gora. Na tiho nedeljo popoldan so številni ljubitelji oder-skih predstav iz Želimljega, Golega, Pijave gorice, Iga, Tomišlja, Ljubljane in od drugod do zadnjega kotička napolnili našo veliko dvorano. Med gosti sta bila tudi salezijanski inšpektor Tone Košir in minoritski provincial p. Maksimilijan Klanjšek. Po križevem potu v farni cerkvi je bil krajši koncert zavodske godbe, potem pa so dijaki naše šole po desetih letih ponovno uprizorili priljubljeno odrsko delo *Luč z gora*, zgodbo o mladem fantu Hinku s tirolskih planin. Čeprav gre za dokaj obsežno in zahtevno delo, so ga mladi igralci dobro pripravili. Zadovoljni gostje so se vračali bogatejši za novo doživetje in v želji, da bi bilo še več takšnih srečanj. Igro bodo fantje ponovili zadnjo soboto v maju ob priliki srečanja dekanijske mladine.

Šolski kviz. Na praznik svetega Jožefa so dijaki preizkusili svoje znanje v obliki kviza. Predmet tekmovanja so bili nekateri šolski

predmeti ter splošna znanja. Ob koncu je slavil prvi letnik, ki si je s tem priboril prehodno zastavico.

Velikonočna procesija z godbo. Člani želimeljskega župnijskega sveta so že nekajkrat izrazili željo, da bi velikonočno procesijo pospremila tudi naša godba. Letos smo po dolgih letih lahko znova ugodili njihovi želji. Velikonočni akordi so v mirnem jutru napolnili celo dolino in dosegli sleherno uho: Kristus je vstal, vstanimo tudi mi! V istem jutru je godba zaigrala le še med procesijo na Golem, ki se je vila od cerkve proti šoli in nazaj. Nova spodbuda k vztrajanju in zvestobi za kristjane na Golem.

Pokaži, kaj znaš — glasba. Zadnja nedelja v mesecu aprilu pomeni za nas uraden konec šolskega leta na področju glasbe. To je hkrati dan, ko fantje prikažejo sadove enoletnega prizadevanja. Že zjutraj je zavodski jazz ansambel spremljal petje pri maši v župnijski cerkvi. Glasbeni spored smo nadaljevali popoldne. Mladi organisti so s svojim igranjem oblikovali popoldansko pobožnost v cerkvi. Zadnji, osrednji del prireditve *„Pokaži, kaj znaš“* je bil v dvorani, kjer so dijaki izvedli nad trideset glasbenih točk. Igranje posameznih instrumentov so popestrile nekatere zelo uspele sestave — klavirski trio, trio flavt s kitaro ipd. Za mnoge je bil to prvi javni nastop, zato toliko težji. Kljub temu so poslušalci slišali nekaj izredno uspešnih nastopov in jih navdušeno pozdravili.

L. Dobravec

Praznik sv. Dominika Savia

— Mi hočeš narediti uslugo?
— Prav rad, Dominik! Veliko si jih že ti tudi meni naredil.
— Danes je sobota. Greš z menoj v cerkev, da bi Mariji na čast zmolila rožni venec?
— Oh, saj veš...
— Ja, kaj pa je?
— V cerkvi je tako mrzlo... samo če pomislim na to, me začne zebsti v roke.

— Če je samo to... ná moje rokavice. Jaz jih itak ne rabim. S prijateljem sta pokleknila pred Marijin kip, tja, kjer so se odvili tako veliki dogodki v njegovem življenju.

Samo nekaj tednov po svojem prihodu v valdoški oratorij je prav pred istim kipom obnovil obljube, ki jih je storil pri prvem obhajilu. Spet se je posvetil Mariji in začel strmo pot prizadevanja v svetosti. Kmalu je pritegnil don Boskovo pozornost, da si je začel zapisovati njegova krepostna dejanja.

„Osmega decembra, tako je dejal ob razglasitvi med svetnike 13. junija 1954 papež Pij XII., je čutil globoko duhovno doživetje. Kmalu zatem je okrog sebe zbral prijatelje in jih povezal v skupino, ki se je posvetila Brezmadežni. S skupnimi napori so sklenili stopiti na pot svetega življenja in se izogibati vsakega, tudi najmanjšega greha.“

Pri organiziranju skupine prijateljev ga je vodila ljubezen do Brezmadežne. Sam je pripravil osnutek pravilnika, ki ga je don Bosko odobril brez popravkov. Kakšna je bila njegova pobožnost do Marije in kaj vse so njegove odločitve prinašale, kaže zadnji člen pravilnika. Začudenje zbujajo odločne besede, ki so prišle izpod peresa trinajstletnega fanta:

„Odkritosrčno, sinovsko in brezmejno zaupanje in vztrajna ljubezen do Marije nam bo dalo moč, da bomo lahko premagali vse ovire, da bomo trdni v svojih sklepih, strogi do sebe, z bližnjim ljubeznivi in natančni v vsem.“

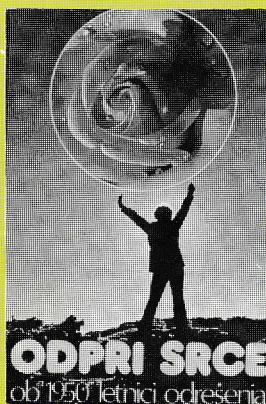
Med svojimi prijatelji je znal zbuditi veliko navdušenje za ljubezen do nebeške Matere in kreposti čistosti in s tem napisal eno najlepših strani v zgodovini don Boskovih ustanov.

B. K.

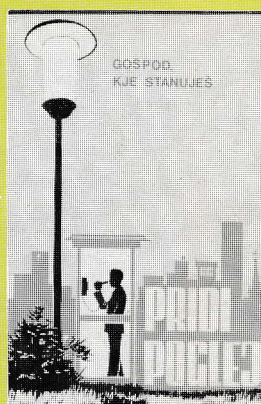
ZA SVETO
LETO ODREŠENJA
VAM PRIPOROČAMO
BRANJE IN ŠIRJENJE
SLEDEČIH
KNJIŽIC IN KNJIGE:

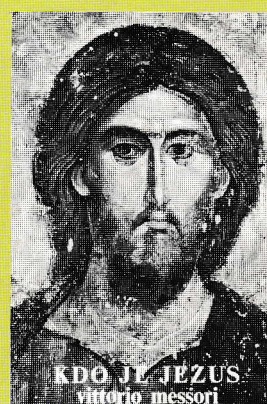
RAKOVNIŠKA 6
61000 LJUBLJANA

Letos mineva 1950 let od najvažnejšega dogodka, ki je vrhunec božjega razodetja in največje delo božjega usmiljenja vseh časov: Kristusove smrti in vstajenja.

Današnji človek potrebuje prič za duhovni svet in njegove vrednote. Taka priča je redovno življenje po evangeliju, ki naj bi dokazovalo temu človeku pristnost drugega sveta — večnosti.

... pred Kristusom in po Kristusu... Čudno: mera časa se konča s Kristusom in z njim se začne nova doba. In vendar se zdi skrit. Ali ga zanemarjajo ali ga imajo za preveč znanega?